

Marti, 14 Iulie, 2026

Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Iust și Iraclie

Sf. Cuv. Nicodim Aghioritul

1 Corinteni 6

²⁰ căci cu preț ați fost cumpărați¹! Slăviți-L dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu!

1 Corinteni 7

¹ Cât despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atin-gă de femeie.

² Dar, din pricina desfrânării², fie-care să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei.

³ Bărbatul să-i dea femeii ceea ce-i datorează³; de asemenea și femeia, bărbatului.

⁴ Femeia nu este stăpână pe tru-pul său, ci bărbatul; tot așa, nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia.

⁵ Să nu vă lipsiți unul de altul decât prin bună înțelegere, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu

postul și cu rugăciunea; și apoi să fiți din nou împreună, ca nu cumva Satana să vă ispitească prin neputința voastră de a vă stăpâni.

⁶ Și aceasta o spun ca pogoră-mânt⁴, nu ca poruncă.

⁷ Fiindcă vrerea mea este ca toți oamenii să fie ca mine. Dar fiecare își are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, iar altul într'alt fel.

⁸ Celor necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca mine.

⁹ Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească decât să ardă.

¹⁰ Iar celor căsătoriți le poruncesc – nu eu, ci Domnul: Femeia să nu se despartă de bărbat

¹¹ – dar dacă se va despărți, să ră-mână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei –; și nici bărbatul să nu-și lase femeia.

⁴ Concesie; îngăduință față de condiția umană. Pogorământul e practicat de ierarhia Bisericii Ortodoxe în cazuri excepționale, prin derogare de la litera canoanelor.

¹ = Cu prețul sângelui lui Hristos.

² Din cauza tentației spre desfrânare, care poate fi generată de abstenență.

³ = Iubirea și devoțiunea conjugală.

¹² Iar celorlalți le grăiesc – eu, nu Domnul: Dacă un frate⁵ are femeie necredincioasă⁶ și ea vrea să locuiască cu el, să nu se despartă de ea.

Matei 14

¹ În vremea aceea, tetrarhul Irod⁷ a auzit de faima lui Iisus.

² Și le-a zis slujitorilor săi: „Acesta este Ioan Botezătorul; el s’a sculat din morți și de aceea se fac minuni prin el”.

³ Că Irod, prinzându-l pe Ioan, îl legase și-l pusese în temniță, din pricina Irodiadei, soția lui Filip, fratele său;

⁴ pentru că Ioan îi zicea: „Nu-ți este îngăduit s’o ai de soție”.

⁵ Și voind să-l ucidă, s’a temut de mulțime, că-l socoteau profet.

⁶ Dar prăznuind Irod ziua sa de naștere, fiica Irodiadei⁸ a jucat în

⁵ Frate: membru al comunității creștine.

⁶ = Care nu e de aceeași credință cu soțul (în speță, necreștină).

⁷ Irod Antipa, guvernatorul Galileii, fiul lui Irod cel Mare. După ce-și alungase prima soție, s’a căsătorit cu cumnata sa Irodiada (care, de altfel, îi era și nepoată) în timp ce fratele lui încă trăia.

⁸ De la Iosif Flaviu știm că se numea Salomeea.

fața oaspeților și i-a plăcut lui Irod.

⁷ Pentru aceasta, cu jurământ i-a făgăduit să-i dea orice va cere.

⁸ Iar ea, îndemnată fiind de mama ei, i-a zis: „Dă-mi aici, pe tipsie, capul lui Ioan Botezătorul”.

⁹ Și regele s’a întristat, dar din pricina jurământului și a celor ce ședeau la masă cu el, a poruncit să i se dea.

¹⁰ Și a trimis și a tăiat capul lui Ioan, în temniță.

¹¹ Și capul lui Ioan a fost adus pe tipsie și dat fetei, iar ea l-a dus mamei sale.

¹² Și venind ucenicii lui, i-au luat trupul și l-au înmormântat și s’au dus să-l dea de știre lui Iisus.

¹³ Și auzind Iisus, a plecat de acolo cu corabia la loc singuratic; dar mulțimile, aflând, au venit după El, pe jos, din cetăți.^{9 10}

⁹ Mergând de-a lungul țărmului, după corabia ce se mișca în larg.

¹⁰ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire



A ajuns la urechile lui Irod vestea despre faptele Domnului, iar el s-a grăbit să tragă concluzia: „A înviat Ioan”. La câte lucruri nu s-ar fi putut gândi! Și totuși, el nu s-a gândit decât la Ioan. Dar ce i-a îndreptat gândurile spre Ioan? Conștiința. Ei nu îi poți ascunde faptele nelegiuite, judecata ei n-o poți călca în picioare. Irod și-a luat singur dreptul de a tăia capul lui Ioan, iar ceilalți nu i-au tăgăduit acest drept; conștiința însă și-a spus cuvântul, iar vocea ei n-a putut fi înăbușită cu nimic. Iată că Irod îl vede peste tot pe Ioan. Câte asemenea povestiri nu cunoaștem, în care conștiința îl urmărește pe păcătos, înfățișându-i păcatul și cele asupra cărora a păcătuț, așa încât le vede aieva! Asta înseamnă că este în noi un glas pe care trebuie să-l recunoaștem ca nefiind al nostru. Dar al cui? Al lui Dumnezeu. De unde a luat naștere firea noastră, de la Acela ia naștere și glasul. Dacă acest glas e al lui Dumnezeu, trebuie să îl ascultăm, căci nu este îngăduit făpturii să se împotrivească Făcătorului. Glasul acesta spune că Dumnezeu este, că

depindem de El cu desăvârșire și, ca atare, este de neîngăduit să nu nutrim în noi o frică evlavioasă față de Dumnezeu; pe care având-o, datori suntem să plinim voia Lui, pe care ne-o arată și conștiința. Toate acestea alcătuiesc cuvântul lui Dumnezeu, cel înscris în firea noastră; și vedem că oameni din toate vremurile și din toate țările ascultă acest cuvânt și iau aminte la el. Pretutindenii se crede în Dumnezeu, pretutindenii se ia aminte la glasul conștiinței și este așteptată viața viitoare. Numai acum a devenit cumva la modă să nu recunoști aceste adevăruri. Așa fac materialistii, care va să zică, materialistii propovăduiesc o învățătură potrivnică firii^{11, 12}.

¹¹ Joc de cuvinte: cuvântul *estestvennik* („materialist”, în limbajul vremii) este derivat de la cuvântul *estestvo* – „fire (natură)”, avându-se în vedere, probabil, argumentele extrase din domeniul științelor naturale de care se serveau materialistii – n. tr.

¹² Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.